

smrti Karla P-a sama v pachtovním poměru a uzavřela dne 30. dubna 1928 pachtovní smlouvu o témže předmětu nájmu. Z toho vyplývá, že žalovaná od 1. května 1923 do 26. prosince 1927 společně se svým manželem Karlem P-em a od 26. prosince 1927 sama byla nájemkyní a že předmět nájmu pachtovní smlouvou ze dne 30. dubna 1928 nebyl pronajat nové nájemkyni. I kdyby byla žalovaná bývala až do vyhlášení zákona ze dne 28. března 1928, čís. 44 sb. z. a n. jen spolupachtýřkou, nemohla býti pokládána za novou nájemkyni ve smyslu § 31 čís. 4 zák. na ochr. náj., ježto i tam, kde § 1 zák. na ochr. náj. mluví o nájemci, pronájemci nebo vlastníku domu, jest vždy rozuměti i spolunájemníka, spolupronájematele a spoluvlastníka domu. Ježto se na předmět nájmu a na nájemní smlouvu, o něž tu jde, vztahuje zákon na ochranu nájemců, bylo uznati tak, jak uvedeno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalovaná byla od 1. května 1923 spolu se svým manželem Karlem P-em pachtýřkou hotelu až do úmrtí Karla P-a dne 26. prosince 1927 a od té doby až do 30. dubna 1929 výhradnou jeho pachtýřkou. Byla tedy od 1. května 1923 do 26. prosince 1927 spolupachtýřkou a příslušela jí pachtovní práva k celému hotelu, ke každé sebe menší jeho části a bylo její užívací právo jen omezeno stejným užívacím právem manželovým. Jakmile její manžel zemřel, pomínulo toto omezení a stalo se její pachtovní užívací právo k hotelu právem výhradním, neomezeným nějakým spolupachtýřem; vždyť každý spolupachtýř jest oprávněn užívati celku a jest omezen co do objemu jen právy spolupachtýřů. Z toho vyplývá, že žalovaná Františka P-ová byla pachtýřkou hotelu již od 1. května 1923 a že jest ji po rozumu §§ 1, 2, 7, 31 (4) zák. o ochraně nájemníků považovati za starou pachtýřku a že ji lze vypověděti jen se svolením soudu z důvodů v zákoně uvedených, jak správně usoudil již odvolací soud, k jehož správným důvodům se odkazuje; nelze ji proto považovati od 1. května 1928 za pachtýřku novou, jak má mylně za to dovolatel.

Čís. 9367.

Byl-li podle domácího řádu sanatoria v účtu sanatoria zahrnut jen »dozor domácích lékařů (hausärztliche Überwachung)«, jest zaplatiti odměnu cizího ošetřujícího lékaře zvláště. Zvolil-li si pacient v sanatoriu za ošetřujícího lékaře cizího lékaře, jenž jeho ošetřování převzal a prováděl, uzavřel s ním smlouvu podle § 1151 obč. zák. a jest povinen zaplatiti mu odměnu zvláště.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1929, Rv II 730/28.)

Dr. M. byl ošetřován v sanatoriu žalující společnosti s r. o. Po smrti Dra M-a domáhala se společnost na jeho dědicích zaplacení 5.000 Kč.

Žalobkyně sloučila v žalobě tři samostatné pohledávky, a to prvou z vlastního účtu znějícího na 1296 Kč 40 h, druhou z účtu Dr. Bedřicha P-a, znějícího na 3060 Kč a třetí z účtu Dr. Karla K-a znějícího na 2550 Kč Dr. P. a Dr. K. postoupili své pohledávky žalobkyni k vydobytí. Procesní soud první stolice přiznal žalobkyni 929 Kč. Podle důvodů prvního soudu zanikla vlastní pohledávka žalobkyně tím, že žalobkyně kompensovala uvedený peníz 1296 Kč 40 h s penízem 1867 Kč, která byla uložena v jejím depositu pro pozůstalost Dr. M-a. Zbytek tohoto deposita 571 Kč zaúčtoval první soud na 1.500 Kč jako přisouzenou část pohledávky Dr. K-a a přiznal žalobkyni dále 929 Kč na úhradu zbytku této přisouzené části pohledávky Dr. K-a. K odvolání žalobkyně odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud, odmítnuv dovolání žalobkyně v příčině nepřisouzeného zbytku pohledávky Dr. K-a, uznal žalované povinnými zaplatiti žalobkyni 3060 Kč v příčině pohledávky z účtu Dr. P-a a uvedl v tomto směru v

důvodech:

Prvního soudu zanikla vlastní pohledávka žalobkyně tím, že žalobkyně kompensovala uvedený peníz 1296 Kč 40 h s penízem 1867 Kč, který byl uložen v jejím depositu pro pozůstalost Dr. M-a. Zbytek tohoto deposita 571 Kč zaúčtoval první soud na 1.500 Kč jako přisouzenou část pohledávky Dr. K-a a přiznal žalobkyni dále 929 Kč na úhradu zbytku této přisouzené části pohledávky Dr. K-a. Dr. P. požaduje odměnu 3.060 Kč za svou námahu jako ošetřující lékař Dr. M-a. Je jisto, že nebyl v sanatoriu žalující strany domácím lékařem. Podle zjištění odvolacího soudu navštěvoval tento lékař Dr. M-a na jeho přání nejméně dvakrát denně a byl přibrán k injekcím a ke kathetrování. Dr. K., který převezl Dr. M-a z G. do sanatoria, sdělil Dr. M-ovi, že lékařské úkony ošetřujících lékařů musí se zaplatiti zvláště (t. j. mimo úhrnkovou cenu 70 Kč denně), s čímž Dr. M. Souhlasil. Předpoklad odvolacího soudu, že to Dr. K. řekl Dr. M-ovi v G., odporuje spisům a nelze k němu hleděti. Podle dalšího zjištění odvolacího soudu byl Dr. M. při přijetí do sanatoria žalobkyně upozorněn, že v paušálu 70 Kč za den jsou zahrnuty světnice, strava, ošetřování ošetřovatelkami a návštěvy domácích lékařů. Toto zjištění nutno srovnati s domácím řádem žalobkynina sanatoria, v němž na místě, kde se jedná o tom, co jest zahrnuto v úhrnku 70 Kč denně, použito výrazu »hausärztliche Ueberwachung«, (tedy nikoli ärztliche Behandlung), při čemž nutno dále přihlédnouti k výpovědem svědků, pokud se týče stran, kteří oním výrazem rozumějí obyčejné návštěvy domácích lékařů (bez výkonů spadajících pod pojem lékařského ošetřování). Domácí řád obsahuje mimo to výslovné ustanovení, že honorář za lékařské ošetřování, za operace a za další úkony tam uvedené jest podroben zvláštní úmluvě a zvláštnímu vyúčtování. Nelze tedy spatřovati nedopatření žalobkyně v tom, že honorář Dr. P-a nebyl pojat do periodických účtů, jež byly Dr. M-ovi vydávány vždy

asi po 14 dnech, to tím méně, ano se lékařské ošetřování Dr. P-em převzaté skončilo teprve úmrtím Dr. M-a. Z důvodů právě uvedených vyplývá také mylnost úsudku soudu odvolacího, že žalobkyně tím, že předkládala Dr. M-ovi periodicky účty, v nichž byly obsaženy nejen položky, které patří k ošetřování, nýbrž i jiné položky, zejména i za ošetřování lékařem Dr. B-em, dala najevo, že lékařské úkony Dr. P-a jsou již zahrnuty v denním paušálu 70 Kč. Jestliž tento úsudek v příkrém rozporu se zjištěním, že Dr. K., který jest jednatelem žalující firmy, sdělil Dr. M-ovi, že lékařské úkony ošetřujících lékařů musí se zaplatiti zvláště, a s obsahem domácího řádu, podle něhož honorář za lékařské ošetřování jest podroben zvláštní úmluvě a zvláštnímu vyúčtování. Za těchto skutečností jest logicky vyloučeno, by v činech, na něž odvolací soud poukazuje, byl spatřován projev, na který odvolací soud z nich usuzuje (§ 863 obč. z.). V souvislosti s tím a se zřetelem na odchylné mínění odvolacího soudu budiž poznamenáno, že rozlišování mezi návštěvami domácích lékařů, které se dějí z pravidla dvakrát denně, a mezi úkony ošetřujících lékařů není tak nesnadné, by inteligentní muž a zkušený právník, jímž byl Dr. M., nemohl rozdíl mezi oněmi a těmito vystihnouti. Když tedy Dr. P. převzal lékařské ošetřování Dr. M-a na jeho přání, jinými slovy, když Dr. M. si zvolil za ošetřujícího lékaře Dr. P-a a tento jeho lékařské ošetřování převzal a prováděl, a když Dr. M. byl srozuměn s tím, že se lékařské úkony ošetřujících lékařů musí zaplatiti zvláště, došlo mezi ním a Dr. P-em ke smlouvě ve smyslu § 1151 obč. zák. a nevádí, že mezi nimi o výši honoráře nebylo předem nic ujednáno. Ze skutečností právě uvedených jest jasno, že Dr. P. měl býti za své úkony zvláště honorován a podle § 1152 obč. zák. platí za smlouvenou odměnu přiměřená, kterou, nedohodnou-li se strany o její výši, určí soud. V souzeném případě považuje odvolací soud hledě ke zjištěným úkonům Dr. P-a jako ošetřujícího lékaře účtovanou odměnu 3.060 Kč za přiměřenou, zvláště ani žalovaní nepřiměřenost této částky ve sporu výslovně ani nenamítali. Je tedy žalobní žádost v příčině pohledávky z účtu Dr. P-a podle zákona odůvodněna (§§ 1151, 1152, 820 obč. z.) a bylo k dovolání v tomto směru důvodnému rozsudky nižších soudů změnití a uznati právem jak se stalo.

Čís. 9368.

Osmihodinná pracovní doba (zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n.).

Ustanovení kolektivní smlouvy, podle níž jest honorovati jen ony práce přes čas, které byly nařízeny představenstvem zaměstnavatele (společenstva), nepřičí se zákonu o osmihodinné pracovní době. Zaměstnanec, podrobivší se kolektivní smlouvě, jenž pracoval přes čas bez nařízení představenstva, nemá nároku na odměnu za práci přes čas.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1929, Rv II 5/29.)

Žalobce byl zaměstnán u žalovaného družstva jako skladník. Podle kolektivní smlouvy byla předepsána osmihodinná pracovní doba, práce